

Tilfælde, men jeg mener, det ligesom hidtil maa være en Ret, at Lærlingene efter det fyldte 15de Aar, naar de altsaa har været 1 Aar i Lære, kan arbejde fra Kl. 4 Morgen eller, hvis Arbejdstiden falder paa den Maade, arbejde til Kl. 8 Aften. Der staaar endvidere i § 7, at efter højst $4\frac{1}{2}$ samlede Arbejdstimer skal Arbejdstiden være afbrudt af mindst $\frac{1}{2}$ Times Hviletid, jeg mener, der bør staa: Spise- og Hviletid, saa man ved, at der ikke ogsaa kan forlanges en Afbrydelse til Spisetid.

I § 8 hedder det om Lærlingenes Fridøgn, at det saa vidt muligt skal falde paa Folkekirkeens Søn- og Helligdage, forsaavidt angaar Lærlinge i Haandværk, Industri og Handel, og at der skal tilstaaas andre Lærlinge et ugentligt Fridøgn. Jeg har allerede ved tidligere Behandlinger af Forslag til Lærlingelov peget paa, at i de Fag, hvor Arbejdet foregaar i alle eller dog de fleste af Aarets 365 Dage, kan det ikke gaa an at lade Lærlingene have fri hver Søndag. Som Bestemmelsen her er affattet, vil det nærmest blive „andre Lærlinge“, altsaa f. Eks. dem i Beværterfagene, hvis Fridøgn skulde kunne falde paa en anden af Ugens Dage, medens Forholdet efter mit Skøn bør være det, at hvor Faget medfører, at Arbejdet foregaar alle Ugens Dage, maa Lærlingenes Fridøgn ligesom Medhjælpernes eller Svendenes kunne falde paa forskellige Dage af Ugen. Det, der er Hovedsagen, er, at de faar et ugentligt Fridøgn.

I § 9 er vedrørende Hustugten Aldersgrænsen 18 Aar ændret til 16. Jeg havde helst set, at der ikke var foretaget en saadan Forandring, ikke fordi mit Parti eller jeg er stærke Yndere af Pryglesystemet, men man maa jo huske, at det til Tider er vanskelige Folk, man har at arbejde med; overfor de unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar kan undertiden den hurtige Retsforfølgning være den, der hurtigst hjælper overfor eventuelle Overtrædelser, eventuelle — hvad skal jeg sige — Labanstreger o. desl. Mener man i det kommende Udvalg imidlertid, at Lovforslagets Bestemmelse skal opretholdes, skal jeg paa mit Partis Vegne ogsaa kunne gaa med dertil.

Der blev fra Haandværkets Side ved Behandlingen af det tidligere Lovforslag holdt stærkt paa, at Handelsskoler og navnlig tekniske Skoler skulde have Ret til at give Undervisning til Kl. 10 Aften. Nu foreslaar Ministeren: til Kl. 9 Aften, og i det hele og store tror jeg ogsaa, Undervisningen kan gennemføres til den

Tid. Skulde der et eller andet Sted gøre sig ganske specielle Forhold gældende, er der jo Adgang til at give Dispensation, og derfor mener jeg, vi kan gaa med til den foreslaaede Bestemmelse.

I § 12 bestemmes det, at Mesteren skal paase, at Lærlingen er Medlem af en offentlig anerkendt Sygekasse, og at Omkostningerne skal udredes af Læremesteren. Det har vi fra vor Side ikke noget imod, det var ogsaa foreslaaet i Udkastet fra Fællesrepræsentationen. Derimod staaar der i 3die Stykke, at hvis en Lærling paa Grund af Sygdom ikke kan deltage i Arbejdet, skal han have fuld Løn og, hvis han bor hos Mesteren, tillige Kost og Logi, i andet Fald Kostpenge. Det vil med andre Ord sige, at det eventuelle Sygekassebidrag vil blive en Ekstra-indtægt for Lærlingen. Det har hidtil været saaledes i mangfoldige Forhold og har staaet i mangfoldige Lærlingekontrakter, at den Løn, en Lærling oppebærer i sit Sygdomsforfald, skal kunne anvendes til delvis at betale anden Arbejdskraft med. I de Tilfælde, hvor det har været anvendt, har det ikke været for at fratage Lærlingen denne som Regel ikke overvældende store Betaling, men for at fremme hans Helbredelse; thi naar han faar det samme for at gaa og agere syg, maaske uden at være det i nogen særlig Grad, saa vil det tidt — det er mangfoldige Gange gaaet saaledes — trække noget ud med Helbredelsen. Men som Bestemmelsen her er formet, vil det i visse Tilfælde ligefrem blive en Præmie paa at være syg. Jeg beder, at man ikke betragter det som Bevis paa Smaalighed fra min Side, naar jeg peger paa dette, men jeg mener, at det vil være ukorrekt, at en Lærling i Sygdomstilfælde skulde kunne faa en direkte Fortjeneste ved at være syg. Det gælder jo ikke for en Lærling som for mangfoldige ældre Mennesker, at de har Familie at forsørge; det finder i hvert Tilfælde kun yderst sjældent Sted.

I § 20, Voldgiftsparagraffen, staaar der: „Voldgiften skal afsiges af en af Stedets Øvrighed valgt Formand samt to af hver af Parterne valgte fuldmyndige Mænd eller Kvinder“. Jeg vilde sætte megen Pris paa, at der her kom en Fortsættelse saalydende: som skal være udlærte i Faget. § 20 er en meget betydningsfuld Paragraf. Som jeg allerede har omtalt, staaar der i § 2, at naar en Mester er dømt af Voldgiften i saa og saa mange Tilfælde, mister han Retten til at have Lærlinge. Voldgiftssager vil i de aller-